

BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN FREIBURG

Biblioteca Română din Freiburg a fost înființată în anul 1949. Aceasta găzduiește astăzi circa 200.000 de volume și cam un milion de exemplare din diferite periodice, numărul acestora, editate de exilul românesc în ultimii 75 de ani, depășind 2500 de titluri.

Aceste periodice, în mod deosebit, închid în paginile lor adevărul pe care presa din România bolșevizată, din motive ideologice, propagandistice, criminale în ultimă instanță, l-a ascuns.

În cel puțin 2000 de periodice apărute în exil, adevărul despre suferințele poporului român din perioada comunistă iese la suprafață ca untdelemnul. De aceea, nostalgicii comunismului sunt împotriva aflării adevărului istoric. Ei se întâlnesc, în această atitudine a lor, cu reprezentanții democrațiilor occidentale pe care dispariția comunismului i-a afectat profund. Capitaliștii occidentali erau umani, democrați, mult mai pozitivi decât astăzi, datorită competiției cu statele comuniste. Capitalismul înseamnă și concurență, iar în cadrul concurenței, cel care este mai tare, respectiv capitalismul, arată o față „mai umană” decât cel care pierde. Desființarea acestei concurențe a prejudiciat Occidentul, care are acum nostalgia comunismului, întocmai ca și conducătorii de azi ai României, aceștia considerând, în mod aberant, că de zecile de miliarde furate, pe care le-au dosit în bănci discrete de departe, nu s-ar putea atinge autorități comuniste românești resuscitate.

Deci, numai presa exilului, care nu mai poate fi găsită în mod consistent decât la Freiburg, poate permite aflarea adevărului despre perioada comunistă în România, dar și din alte țări foste comuniste. Acest adevăr este acum în mare pericol, pentru că globalismul spre care ne mână elegant, cu zâmbetul pe buze, Europa actuală nu este decât tot o formă de totalitarism, în prima lui

fază, cea acum previzibilă, nu tot atât de criminal ca totalitarismul bolșevic. Dar tot atât de hotărât să ne confiște autonomia de gândire, să ne constrângă spre acea corectitudine politică înlocuitoare a unei politeți pe care majoritatea dintre noi oricum o detestă ca prefăcătorie, simțindu-ne totuși ușor jenați pentru necunoașterea unor maniere a căror absență nimeni n-o mai poate sancționa. De pildă, când mergem cu liftul și avem vecină în lift o doamnă, trebuie să ne scoatem pălăria de pe cap, în semn de respect. Când a încercat această politețe, cu vreo 60 de ani în urmă, într-o iarnă, fostul meu profesor de engleză, cucoana respectivă l-a apostrofat uimită, ca pe-un nebun: „Vă e cald pe gerul ăsta?!”. După care, domnul Puiu Iaroslavici n-a mai îndrăznit să fie politicoș, adică ridicol.

Orice periodic românesc din exil de acum 60-65 de ani am lua, găsim în acesta, pe lângă o serie de exagerări ușor decelabile, o grămadă de adevăruri pe care, în altă parte, nu le vom afla, mai ales pentru că mulți din cei care le bănuiesc se feresc anxioși să le ofere ca variante plauzibile de realități trecute.

Erau și știri din lumea liberă, care se auzeau la posturile de radio în limba română de dincolo de cortina de fier, dar care s-au uitat până astăzi: verba volant. Fixate pe hârtie în „Făclia”, ele rămân pentru reconstituirea cu exactitate a realităților epocii. Astfel, la 3 august 1949, la sediul ONU din Geneva, delegatul britanic Corley Smith afirma că noua formă de sclavie sovietică, respectiv munca forțată, a produs mai mult de 10 milioane de victime. Delegatul sovietic a rostit în replică: „Se încearcă discreditarea Uniunii Sovietice”.

Altă știre din țară: Ministrul Apărării Naționale a dat următorul ordin: „Ofițerii de la grăniceri pot executa pe loc pe ostașii care nu-și fac datoria”. Colonelul Răzuș C., comandantul unei brigăzi de grăniceri, a împușcat pe loc un ostaș care adormise la postul de observație. Toți acești împușcați spontan erau desemnați sub numele de „plus al poporului”.

*Independența
prin Cultură*

Altă știre din țară: în locul celor 6000 de magistrați de carieră disponibilizați, au fost numiți 40.954 de judecători populari care, executând ordinele criminale ale partidului comunist și ale Securității, au supraaglomerat pușcăriile, creându-se necesitatea înființării lagărelor de muncă exterminatoare de tip sovietic. Aceste tribunale ale poporului acționau ca tribunalul care i-a condamnat la executare imediată pe Nicolae și Elena Ceaușescu, deci fără nici o respectare de procedură, respectivele condamnări criminale fiind abia acum, în acest an, legalizate. Desigur că, în România actuală, majoritatea demnitarilor ei nu sunt interesați ca poporul să afle că se urmărește imbecilizarea lui prin manele și emisiuni TV subculturale, astfel încât să facă imposibilă funcționarea unei conștiințe

naționale autentice.

La 15 martie 1950, într-un articol intitulat „Dreptul de apărare în justiția proletară”, se relatează următoarele: primul minister luat de comuniști, încă din august 1944, a fost Ministerul de Justiție, întrucât, după model sovietic, bolșevicii români știau că nu puteau institui teroarea, nu puteau ucide sute de mii de oameni curajoși fără să declare legale crimele respective. Prima mișcare: desființarea inamovibilității judecătorilor. Apoi, au fost epurate magistratura și barourile. Când din vechii magistrați n-a mai rămas, destul de repede, niciunul, avocații și-au dat seama ce-au de făcut pe viitor, sau, dacă nu, au înfundat și ei pușcăriile, ca să le treacă setea de dreptate. Desigur, analfabeții aduși în magistratură nu se puteau numi nici judecători, nici procurori, când în trei luni de-abia învățaseră să se semneze. Ei trebuiau nu să împartă dreptatea, ci să transmită sentința de la partid inculpatului. Ei au primit numele de asesori populari. Un decret din 14 februarie 1950 suprimă barourile, înființând în loc cooperative de avocați, conduse în fiecare județ de omul partidului comunist, de regulă instruit în meseria de conducător de cooperativă de avocați timp de câteva luni de zile. Acuzatul nu-și mai putea alege apărătorul.

Biblioteca Română din Freiburg editează anual un „Buletin” cuprinzând studii și documente românești.

Pe parcursul a peste 700 de pagini sunt trecute în revistă sesiuni de comunicări, apariții editoriale de reviste și ziare cu caracter literar și istoric, precum și manuscrise inedite ale unor scriitori români din exil, și nu numai. Printre revistele menționate și comentate de „Buletinul Bibliotecii Române” se află și „Independența Română Independența prin cultură”, căreia îi este alocat un comentariu de o pagină. De menționat că la Freiburg se află cea mai mare bibliotecă românească din afara granițelor țării.

La Biblioteca Română din Freiburg, marea majoritate a acestor periodice scoase de români în exil, chiar dacă sunt preponderent reviste de informare, au și o puternică tentă educativă. Pentru că sunt scrise cu o dragoste fierbinte pentru patria de departe, inaccesibilă sub comuniști majorității colaboratorilor acestor reviste. Și pentru că sunt scrise cu dragoste pentru adevăr și cu responsabilitate față de cititori, două elemente absente din presa comunistă din țară pe tot parcursul construirii socialismului și chiar ulterior momentului decembrie 1989. Oamenii se schimbă greu, mai ales dacă schimbându-se, trebuie să înceapă să le fie rușine de cum s-au purtat, cum au gândit, cum au simțit datoria lor de români sub comunism.

Biblioteca Română din Freiburg mai găzduiește multe surse reale de adevăr încă neînvingător, fiind în măsură să reprezinte mai mult decât un simplu focar de cultură, chiar o puternică sursă de energie morală, un preambul al judecății de apoi în lumea noastră de aici, realizând o punte de susținere pentru cei care merită răsplată într-o lume din ce în ce mai coruptă și mai necinstită, în general.

Inițial, această bibliotecă doar refăcea la 2000 km de București un fragment de Românie din care nu mai exista nicăieri în altă parte. Pe vremea aceea, numărul românilor care aveau nevoie de această bibliotecă era mult mai mare, iar dragostea lor pentru acest așezământ era mult mai intensă decât a ajuns să fie astăzi, chiar pentru mulți din membrii Institutului Român din Freiburg, care nici măcar nu-și mai plătesc cotizația anuală mărită în 2015 de la 35 la 50 de euro, pentru a face față cheltuielilor curente de întreținere a clădirii.

MIHAI NEAGU BASARAB

Directorul Bibliotecii Române din Freiburg